

PALÁST

„Táplálkozni az Eucharisziával azt jelenti: engedjük, hogy átváltozzunk abba, amit kapunk.” (Ferenc pápa)

Előkészület - úton a templom felé

A keresztény katolikus templom nemcsak a világtól elkülönített, szakrális hely, fölszentelt tér, nem csupán az isteni ígéretek hordozója, mint az ószövetségi templom Jeruzsálemben, hanem az Isten és ember között Jézus Krisztusban létesített életközösség szent jele. Kialakításának ezért belső törvényszerűségei vannak. Minden egyes templom előcsarnoka a megtisztulás helye, a templomhajó a megvilágosodás, míg a szentély az egyesülés útját fejezi ki a hívek számára. E három út már a középkor óta egyúttal a lelki élet lépcsőfokaira is utal, s nem véletlen, hogy a templom felépítése is e hármas rendet követi.

Mielőtt azonban belépünk egy templomba, elindulunk a szentmisére, tudatos előkészületeket kell tennünk, melyek – valljuk meg őszintén – sokszor hiányosak vagy elmaradnak. Hová és miért is megyek? Mi is fog történni? Mit is ünneplünk? A szentmise tehát nem a csengőszóval, nem is a templom előcsarnokába történő belépéssel, hanem már az otthoni készülődéssel és elindulással elkezdődik. A készüllet mindenekelőtt annak a belső vágyak az ébresztését jelenti, amit a 83. zsoltár így fogalmaz meg: *„Mily kedvesek a te hajlékaid, seregek Ura! Kívánczik és sóvárog az én lelkem az Úr csarnokai után.”* Mert az ember végleges otthona maga az élő Isten, Jézus pedig az emberiség igazi temploma, vagyis az Istenben való megtisztulás, az általa történő megvilágosodás és a vele való személyes találkozás és egyesülés igazi „helye”. A keresztény templomba való elindulás tehát az Istennel való életközösség utáni vágyat fejezi ki, mely közösség láthatóvá és valósággá válhat a gyülekezet vasárnapi szentmiséjében, ahol megünnepeljük Jézus Krisztus teste templomá-

nak értünk való lerombolását (kereszthalál) és újjáépítését (föltámadás). Az Oltárszentséget magunkhoz véve pedig az örök hajlékba, az atyai házba való megérkezésünk vágyát is kifejezzük, amely már a végső dicsőség előíze, amikor Isten lesz minden mindenben, s amikor már nem lesz szükség templomra, mert a mennyei Jeruzsálemben az Isten dicsőségébe emelt mindenség lesz örök otthonunk (vö. Jel 21,22-27).

Szent István királyunk elindította népünket a szent hely felé, de még korántsem érkeztünk meg a szentélyhez. Sőt, talán még csak a megtisztulás előcsarnokában vagyunk. Úgy tapasztalom, hosszú út áll még előttünk, hogy valóban keresztény Magyarországgá fejlődjünk. Egy azonban biztos: azáltal, hogy szent királyunk nem a császártól, hanem a pápától kért koronát, örök időkre a Szent felé, vagyis a helyes irányba, s az egyetlen lehetséges arányba akarta állítani nemzetünk vezetőit: az ország, a hatalom és a dicsőség nem a király és ispánjai, hanem egyedül Krisztus kezében van! Szent István felismerte, hogy a szentély felé vezető út sem személyes, sem pedig közösségi életünkben nem fér össze a bírvágygal, a hatalomvágygal és a dicsőségvágygal. Ezért fordul így fiához, Imréhez, s mindannyiunkhoz az Intelmekben: *„Te pedig fiam, valahányszor Isten templomához járulsz, hogy Istent imádd, ... mindig mondd: 'Küldd le [Uram, a bölcsességet] szent egedből, dicsőséged trónjáról, hogy munkámban velem legyen és segítsen, és így fölismerjem, mi kedves a szemedben [minden időben]. Uram, Atyám, életemnek Istene, ne hagyj engem álnok gondolatban, az én szemeimnek ne adj kevélységet és a gonosz kívánságot távoztasd el tőlem, Uram.”*

Zoltán atya

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magának mondhat történelmi zarándokútján. Ez a magyarázata annak a *féltő figyelmességnek*, mellyel mindig körülvette az eucharisztikus misztériumot, s ami a zsinatok és a pápák tanításában is látható lett. Ezért csodálatosak a Trienti Zsinatnak az Eucharisztia szentségéről és a szentmise áldozatáról szóló határozatai. E határozatok vezérelték századokon át a teológiát és a katekézist, s Isten népe számára mind a mai napig az Eucharisztia hitében és szeretetében való állandó megújulás és gyarapodás dogmatikus hivatkozási pontjai. A Tanítóhivatal e megnyilatkozásaira a keresztény közösség belső gyarapodása volt a válasz. Kétségtelen, hogy a *Zsinat liturgikus reformja* nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a hívők tudatosabban, tevékenyebben és gyümölcsözőbben vegyenek részt az oltár szent Áldozatában. Továbbá sokfelé lett gyakori és az életszentség kimeríthetetlen forrása a *szentségimádás.*”

(II. János Pál: Ecclesia de Eucharisztia 9-10.)

Szent tested

Szent tested, Úr Jézus Krisztus Istenem,
segítsen engem az örök életre,
s drága véred bűneim bocsánatára!
Legyen ez az Eucharisztia örömömre,
egészségemre és vigadozásomra,
félelmetes második eljöveteledkor pedig méltass
általa,
hogym – bár bűnös vagyok –
dicsőséged jobbján állhassak
széplőtlen Anyád és összes szentjeid imádsága
által. Amen.

(Alexandriai Szent Cirill)

A régebbi eucharisztikus kongresszusok céljáról

A helyi, a nemzeti és a nemzetközi eucharisztikus kongresszusok közel százötven

éves hagyományra visszatekintő egyházi ünnepszegszorozatok, amelyek középpontjában az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus áll. Őt ünnepeljük a szentmisében, a körmenetekben, a szentségimádásokon, sőt még katekézisek, tanúságtételek és különböző kulturális rendezvények keretében is. A nemzetközi eucharisztikus kongresszusok célja pedig az, hogy a világ számos országából összegyűlt keresztények közösségében - s főként a rendező részegyház híveiben - tudatosítsák, hogy az Egyház életének és küldetésének forrása és csúcspontja az Eucharisztia.

Tanulságos és érdekes lehet számunkra a nemzetközi eu-charisztikus kongresszusok története. Az eucharisztikus kongresszusokat egy fiatal francia lánynak, Émilie Tamisier-nek (1843-1910) köszönhetjük, aki papok - főként Szent Pierre-Julien Eymard (1811-1868), az Oltáriszentséget Imádó Papok Társulatának (szakramentinusok kongregációja) alapítója - segítségével először nemzeti eucharisztikus kongresszust kezdeményezett. Végül 1881-ben - XIII. Leó pápa jóváhagyásával - Lille-ben rendezték meg az első nemzetközi eucharisztikus kongresszust.

Az első kongresszusok főként Jézus Krisztusnak az Oltáriszentségben való jelenlétéről akartak tanúságot tenni, s ennek megfelelően az Eucharisztia tiszteletében különösen az ünnepélyes szentségimádások és a nagy körmenetek voltak a legfontosabbak. A kongresszusok célját meghatározó első szabályzat is ezt hangsúlyozta: "arra törekedjünk, hogy az emberek mindinkább megismerjék, megszeressék és szolgálják Urunkat, Jézus Krisztust a legszentebb Oltáriszentségben (...), és országa mindinkább elterjedjen a világban". X. Piusz pápa határozatainak köszönhetően a szervezők egyre jobban hangsúlyozták a szentáldozás fontosságát, és az eucharisztikus kongresszusok lettek ennek a legfőbb hirdetői.

(dr. Dolhai Lajos egri főiskolai rektor írásából)

A SZENTMISE (VI. RÉSZ)- AZ EVANGÉLIUM

Ez az írás azt a célt szolgálja, hogy segítsünk mindenkit a szentmisén és egyéb liturgikus alkalmakon való elmélyült, tudatos és tevékeny részvételre. Sokan Istent kereső lélekkel jönnek a templomba, és már kész liturgiát tapasztalnak. Talán sokan nem tudják, mit miért teszünk, pedig mindennek tartalma van. Vannak gesztusaink, amelyek automatikusak, vagy amelyeket utánozunk anélkül, hogy a mélyebb jelentését ismernénk. Ezek megismeréséhez szeretnénk segítséget nyújtani.

Az evangélium olvasása, illetve az ünnepélyes misében az evangélium éneklése egyik legjellegzetesebb s legmegkapóbb része a szentmise szertartásának. Míg a leckében a próféták és az apostolok szólottak a hívekhez, addig az evangéliumban maga az Úr Jézus, az örök Igazság ad tanítást. Már magát az evangéliumos könyvet is a keresztények mindenkor nagy tiszteletben tartották, mert benne látták Jézus szimbólumát. S méltán, mert hiszen az evangélium, vagyis Jézus szavai sokkal jobban elénk varázsolják az isteni Üdvözítőt, mint pl. egy kép vagy egy szobor. Éppen azért már régi időkben

is szokás volt, hogy az evangéliumos könyvet értékes kötésbe foglalták, a kötést festményekkel, arany vagy ezüst veretekkel, drágakövekkel, olykor még ereklyékkel is díszítették. Nagy ünnepeken az evangéliumos könyv egész nap az oltáron feküdt, vagy pedig szerzetesek körmenettel vitték körül s útközben folyton tömjénnel füstölték. Ez az egyetlen könyv, amelyet a liturgiában megcsókolnak, megfűstölnek és a kereszt jelével megjelölnék.

Az evangéliumot csak felszentelt pap vagy diakónus olvashatja fel. A pap mélyen meghajol, mielőtt az olvasmányos állványhoz lép, és felolvassa, melyik evangéliumi rész következik, keresztet rajzolva a szövegére. A hívek összeszedetten, együtt mondják: „Dicsőség neked Istenünk!” Közben a pap kis keresztet rajzol a homlokára, ajkára és szívére, amit mi is megteszünk. Ennek a mozdulatnak a jelentése, hogy eszünkkel felfogjuk, szánkkal hirdetjük, szívünkbe befogadjuk Isten ígését.

Az örömhír felolvasása után a papnak arra a mondatára: „Ezek az evangélium igéi”, azt válaszoljuk: „Áldunk téged Krisztus.” Ez-tán leülünk.

Összeállította: Sz. Tamás

SZÁMOMRA AZ EUCHARISZTIA ...

Két idézetet tudok magamévá tenni az Eukarisztiával kapcsolatban, amit szívesen megosztok a kedves testvérekkel:

„Még amikor egy kis vidéki templomban ünnepeljük az Eukarisztiát, valamiképp akkor az a világ oltárává válik. Egyesíti a Mennyet és a Földet.” (Szent II. János Pál pápa)

„Az Eukarisztia kozmikus dimenziót hordoz; átformál és arra hív minket, hogy kiengesztelődjünk, és szolidaritásban éljünk egymással és az egész teremtett világgal” („Új pillanat” – a Boldogasszony Iskolánővérek iránymutató dokumentuma, 2011).

Kinga nővér

Tábori mise a Maros-parton

Az újbárosi Hittanos Tábor résztvevői

Nagykorú lett a Veled, Uram! c. történelmi opera Minden időben aktuális Szent István alakja

Talán sokan emlékeznek az 1983-as **István, a király** című rock-operára, ami több szempontból is forradalmi alkotásnak tekinthető. A Szörényi-Bródy szerzőpáros egy másik, **Szent Istvánról** szóló darabja a **Veled, Uram!**, ami rám nagyobb hatást tett. 18 évvel ezelőtt, 2000-ben, István király koronázásának ezredeik, jubileumi évében, a Magyar Millenium ünnepélyének idején, augusztus 20-án ez volt az „új” előadás, amivel méltó módon tették emlékezetessé István király személyét és korát. Időnként fázva, de nagyon lelkesen néztük a barátnőmmel a Szegedi Szabadtéri Játékok előadását, s meg is vettük a lemezt, hogy ne csak a lelkünkben, de a fülünkben is zenghessenek a dallamok.

A szüzsé az István, a király-történet folytatása: Gellért püspök hazahozza Imre herceget – akit megfelelő oktatásban (hét szabad művészet) részesített – hogy lassan-lassan átvegye apjától a hatalmat. Az öreg püspök e szavakkal búcsúzik a családtól:

„Jártas jogban, históriában, / triviumban, quadriviumban,
olvas és ír, görögül, deákul, / Mindent ismer a lakott világról.
Most e derék ifjút átadom nektek, / Viselje a kardot, ne csak a keresztet!”

Már akkor kedvencemmé vált az a dal, amit István király szavai alapján írt a szerzőpáros **Intelmek** címmel. Ebben az évben több pályázat keretében, sok helyen olvashattunk ezekkel összecsengő gondolatokat Szent István intelmei kapcsán.

István: Áldásos munkád, köszönjük püspök úr! / Különb mestere Imrének nem lehet...

De látom, hogy nem lesz uralma gondtalan, / Kemény önmaga, és büszke népe felett.

Gizella: Jó fiam őrizd meg apostolok hitét, / Tartsd tiszteletben az egyházi rendet!

István: Téged vigyáz megannyi vitéz, / De határaid is keményen védjed!

Gizella: Fogadd be és gyámolítsd az idegeneket, / Mert gyöngye az egy nyelvű, egy szokású ország!

István: Vendéggént szeresd a jövevényeket, / Közülük kerül ki sok hűséges szolgád!

István: Kövesd példám, s a lelkem örül. / Lásd atyád már fáradt és beteg. Koronám viseld részlehlajlás nélkül, / De testvéri vért ne érintsen kezed!

Mondhatnánk, hogy ez a legfontosabb parainesis az uralkodáshoz: megkapta tehát a herceg az útravalót ő maga és nemzetünk jövőjéhez... Ezután a püspök összeadja Imre herceget és a lengyel királylányt, Krisztinát, majd elvonul magányos remete-életet élni. Később rendre érkeznek a követek, István király jó stratégaként kompromisszum-késznek mutatkozik – de Imre herceg nem a megfelelő szavakat találja meg hozzájuk:

„**Imre herceg:** Nem vagyunk mi császárodnak hűbérese, / A Bajor hercegséghez jogom van,

Jó anyám örökségét mért dobjam el, / Támadása ellenünk jogtalan. Nem félünk a farkasoktól, gyáván hátra nem megyünk, / Ha szép hazánkat meg kell védenünk, Nem félünk a császárodtól, van még elég fegyverünk, / ha Isten velünk nincs ki ellenünk!”

A fiú lobbanékonyágán azonban nem változtat a bölcs apa figyelmeztetése, a szilaj, vigyázatlan szavak és tettek jelzik, hogy Imre még nem érett az uralkodásra.

„**István:** Vigyázz, Imre fiam! / Nem okos az, kinek szíve lángol, S nem az a gyáva, ki visszatáncol, / Keveset ismersz a politikából még!

Úgy kell tehát majd döntenünk, / Hogy békét kíván a nemzetünk!”

A tragikum akkor következik be, amikor Imre herceg vadászbalesetben meghal (I. felvonás vége), István király vágya pedig – hogy fia követhesse a trónon – nem teljesülhet. A kétfelvonásos történet végére a megtört lelkű király felajánlja a koronát, s vele nemzetünket Szűz Máriának – a jelenet a templomunk főoltára fölötti képen látható.

„**István:** Kérlek, Boldogságos Mária, / Nézz e kis Magyarországra, Véd és oltalmazd a népét, / Bocsd meg minden gyöngeségét...

E szép, gyönyörű ország, / Királya fordul hozzád, Boldogasszonyunk, légy patrónusunk, / Urunk előtt... Szíved szerint... / Dicső legyen mindig Veled!”

És persze mint a shakespeare-i királydrámák esetében, itt is megvannak a nyugvópontok, a lírai részek ugyanúgy (pl. *Glória, Csillagok közt, Régóta kereslek*), mint a heves ellenlábások (főleg Orseoló Péter) dialógusai. Ettől élhetjük át a katarzist, hiszen megnyílik a lelkünk annak a befogadására, ami megragad, átmos, felemel és megtisztít...

Örök élmény marad számomra, amikor ezt a darabot színpadra állítottuk Aliz nővér osztályával. Színpadra állítottuk, de nem

szolgai utánoztuk az eredetit: számos újítást belevettünk: ezek közül kettőt emelek ki. Egyrészt eljátszottuk az esküvőt: reneszánsz dallamokra egyszerű tánclépésekkel tettük emelkedté a jelenetet – †Csehné Kerekes Zsuzsanna kolléganőm segített ennek a betanításában. Másrészt Imre halálakor is kölcsönöztünk egy középkori himnuszt, amit gyertyafény mellett mondtak versszakonként Krisztina és a lányok mint apácák.

Talán illik a szereposztást is megosztanom (noha 2005-ben érettségiztek, az élmény nem feledhető – fejből emlékszem a szerepekre):

István király: *Gonda Tibor*, Gizella királyné, István felesége: *Sóki Éva*, Imre herceg, István és Gizella fia: *†Kovács Miklós*, Krisztina, Imre herceg menyasszonya: *Fekete Zsófia*, Orseoló Péter, a király unokaöccse: *Balogh Tamás*, Vászoly: *Kelemen Krisztián*, Ilon, Vászoly neje: *Csertus Hajnalka*, Aba Sámuel nádor, a király sógora: *Elek Attila*, Gellért püspök, Imre herceg nevelője: *Veréb Máté*, Táltosok, Sámán, dobos: *†Sebők Gábor*, *Czene Csilla*... – nekik köszönöm az élményt.

Itt és most viszont érdemes elővennünk és figyelmesen megnéznünk a történelmi opera alapját adó művet, István király intelmeit Imre herceghez. (Az idézetek a *mek.oszk.hu* oldalról származnak.)

István király 10 fejezetre osztotta intelmeit – fontossági sorrend szerint. Az első fejezet „A katolikus hit megőrzéséről” szól. Számomra leglényegesebb két részlete: „*higgy erősen a mindentető Atyaistenben, minden teremtmény teremtőjében, és az ő megszületett fiában, a mi Urunkban, Jézus Krisztusban, kit az angyal meghirdetett, ki Szűz Máriától született, az egész világ üdvösségéért a keresztfán szenvedett és a Szentlélekben, ki szólt a próféták s az apostolok, valamint az evangélisták szavával, mint egyetlen tökéletes oszthatatlan szeplőtelen istenségben, és kétély hozzád ne férjen.[...] Ha valamikor uralmad alatt akadnának olyanok - távol legyen! -, kik az így egységbe fűzött Szentháromságot megosztani vagy kisebbiteni, vagy nagyobbítani próbálják, tudd meg: az eretnység fejének szolgálói azok, és nem a szentegyház fiai.*”

(Folytatás a következő oldalon)

A második rész „Az egyházi rend becsben tartásáról” címet viseli. Csak pár gondolat belőle: „az egyház, melynek első ízben a mi fejünk, tudniillik Krisztus vetette el magját, majd az ő tagjai, vagyis az apostolok és szent atyák ültették át, meggyökereztek erősen, s elterjesztették az egész földkerekségen [...] fiam, napról napra virágzó szorgalommal kell örködnöd a szentegyházon, hogy inkább gyarapodjék, mintsem fogyatkozzék.”

István intelme 3. fejezetét „A főpapoknak kijáró tiszteletéről” írta. Néhány sora: „ők legyenek főembereid, úgy vigyázz a főpapokra, mint a szemed világra. Ha ők jóindulatúak véled, ellenségtől nem kell félned. Hiszen ha ők megbecsülnek, bátran foghatsz mindenhez, imádságuk ajánl téged a mindenható Istennek. Őket állította ugyanis Isten örül az Isten népe fölé, és őket tette meg a lelkek felvigyázóivá, valamint az egész egyházi méltóság és isteni szentség részeseivé és osztóivá.”

A 4. fejezet „A főemberek és vitézek tiszteletéről” írt részről is választottam egy gondolatot: „Ha békeszerető leszel, királynak és király fiának mondanak, és minden vitéz szeretni fog; ha haraggal, gőgösen, gyűlölködve, békétlenül kevélykedsz az ispánok és főemberek fölött, a vitézek ereje bizonynal homályba borítja a királyi méltóságot, és másokra száll királyságod.”

Az 5. fejezet „Az igaz ítélet és a türelem gyakorlásáról” szól. Dávid király és Szent Pál példája után az alábbi tanácsolja fiának: „Valahányszor, kedves fiam, ítéletet érdemlő ügy kerül eléd vagy valamely főbenjáró bűn vádlottja, türelmetlenül ne viselkedjél, esküvel se erősködjél, hogy megbünteted;[...] és ne ítélkezz te magad, nehogy királyi méltóságodban a hitvány ügyben forgolódva folt essék, hanem az efféle ügyet inkább bírákhoz utasítsd, az ő megbízásuk, hogy törvény szerint döntsenek.”

A 6. fejezet „A vendégek befogadásáról és gyámolításáról” népszerű idézetgyűjtemény mostanában. A számomra meghatározó gondolatok: „Mert amiként különb-különb tájakról és tartományokból jönnek a vendégek, úgy különb-különb nyelvet és szokást, különb-különb példát és fegyvert hoznak magukkal, s mindez az országot díszíti, az udvar fényét emeli, s a külföldieket a pöffeszkedéstől elrettenti. Mert az egy nyelvű és egy szokású ország gyenge és esendő. Ennélfogva megparancsolom neked, fiam, hogy a jövevényeket jóakaratóan gyámolítsad és becsben tartsad, hogy nálad szívesebben tartózkodjanak, mintsem másutt lakjanak.”

A 7. rész „A tanács súlyáról” az öregek bölcsessége okán íródott: „ki-ki életkorának megfelelő dologban forgolódjék, tudniillik az ifjak fegyverben, a vének a tanácsban.”

Gyermekmissziós tábor a nyáron

Az idei évben is megrendezésre került Fidelis nővér szervezésében a missziós gyerekek tábora. Minden korosztály képviselte magát, voltak olyan diákok is, akik már nem a Signum tanulói, de mivel már előző években megtapasztalták a tábor jó hangulatát, szívesen vettek részt, ők leginkább segítői voltak a hétnek. Hétfő délelőtt a gyülekező és a szobák elfoglalása után megérkeztek a tűzoltók, akiknek köszönhetően friss hideg víz került a gyerekek medencéjébe. Ezek után megtekinthető volt a tűzoltóautó és a felszerelések is, majd pár szóban betekintést nyehettünk a munkájukba. A nap jó kedvvel és sok-sok játékkal folytatódott, ami egész hétre jellemző volt. Különlegességnek számított az idén, hogy néhány szabadtéri játék életre kelt, mint például az élő-csocsó, ahol a gyerekek saját maguk voltak a játéko-

A 8., „A fiak kövessék az elődöket” c. részben ezt olvassuk az engedelmességről: „Mert az atyák azért atyák, hogy fiaikat gyámolítsák, a fiak pedig azért fiak, hogy szüleiknek szót fogadjanak. Aki atyjával szemben áll, Isten ellenségének áll. Mert minden engedetlen Istennel áll szemben.”

A 9. fejezet során („Az imádság megtartásáról”) a salamoni gondolatokat ajánlja Imrének: „Uram, Atyám, életemnek Istene, ne hagyj engem álnok gondolatban, az én szemeimnek ne adj kevélységet és a gonosz kívánságot távoztasd el tőlem, Uram. Vedd el tőlem a testnek kívánságait, és a tisztátalan és esztelen léleknek ne adj engem, Uram.” Ehhez még hozzáfűzi: „Imádkozz azért is, hogy a tétlenséget, tunyaságot elkerültesse tőled, megajándékozzon az erények összességének segedelmével, s így legyőzhesd látható és láthatatlan ellenségeidet. Hogy valamennyi alattvalóddal együtt gondtalanul, ellenséges támadásoktól nem háborogva, békében végezhesd életed pályáját.”

S végül az utolsó, 10. fejezetben („A kegyességről és az irgalmaságról, valamint a többi erényről”) az alábbiakat parancsolja kedves fiának: „mindenütt és mindenekben a szeretetre támaszkodva ne csak atyafiságodhoz és a rokonságodhoz, vagy a főemberekhez, avagy a gazdagokhoz, a szomszédhoz és az itt lakóhoz légy kegyes, hanem még a külföldiekhez is, sőt mindenkihez, aki hozzád járul. Mert a szeretet gyakorlása vezet el a legfőbb boldogsághoz. Légy irgalmas minden erőszakot szenvedőhöz, őrizd szívedben mindig az isteni intést: „Irgalmasságot akarok, nem áldozatot.” Légy türelmes mindenekhez, nemcsak a hatalmasokhoz, hanem azokhoz, akik nem férnek a hatalomhoz. Azután légy erős, nehogy a szerencse túlságosan felvessen, vagy a balsors letaszítson. Légy alázatos is, hogy Isten felmagasztaljon most és a jövőben. Légy majd mértékletes, hogy mértéken túl senkit se büntess vagy kárhoztass. Légy szelíd, hogy sohase harcolj az igazság ellen. Légy becsületes, hogy szándékosan soha senkit gyalázzal ne illess.”

Ez a „program” egy életen át gyakorolható lecke... az írásom csak válogatás, mégis mennyivel egyszerűbben és szemléletesebben mondják el dalban Gizella királyné és István – átláthatóan és hitelesen. Öröm olvasni örökbecsű és örökérvényű gondolatokat, olyanokat, ami egyetemes emberi, de mégis magyar, azaz a miénk. De jó lenne minél több ilyen keresztény tartalmú, könnyeden tanító és egyben magas szintű művészeti alkotást közel hozni minden korosztályhoz!

Mészáros Ildikó

sok. Szerdán a reggeli órákban kerékpárra pattantunk és elindultunk Kiszomborra, de közben útba ejtettük a makói Lombkornasétányt is. Ezt követően kissé fáradtan megérkeztünk a célhoz, ahol már jégkrémmel vártak bennünket. Csütörtökön izgalmas pontgyűjtés vette kezdetét a parasztolimpián, ahol különböző játékos feladatokban mutathatták meg a résztvevők a tehetségüket. A hét zárása egy interaktív társasjáték volt, melybe néhány szülő is bekapcsolódott. A sok szórakoztató játék mellett, természetesen minden nap voltak foglalkozások, ahol a hitélet került előtérbe. Elmondható, hogy a hét a gyerekek számára vidám és örömteli volt, mi felnőttek pedig örültünk, hogy segíthettünk, amikor szükség volt rá.

Szabóki Melinda

Taizében jártunk...

Szinte már hagyomány, hogy évek óta minden nyáron egy kisebb csapat elzarándokol Taizébe a makói egyházközség szervezésében. Ez idén nyáron sem maradhatott el, így 18-an, két kisbusszal vettünk részt a Bizalom Zarándokútján. Július 13.-án, pénteken indultunk és első állomásunk a müncheni magyaroknál volt, miközben megtekintettük Salzburg gyönyörű városát. Másnap, folytatva utunkat Taizé felé, megcsodáltuk a gyönyörű Neuschweisten-i kastélyt, majd Svájcban időztünk el egy kicsit hajóközvetlen a gyönyörű Schaffhauseni vízesésnél. Szombat este a meghitt festői környezetben, a Fekete Erdő szélén aludtunk. Vasárnapi közös szentmisénk után megálltunk Bad-Sackingen kisvárosban és egy picit elidőztünk még Svájc mese-szép fővárosában, Bernben. Délután megérkeztünk Taizébe, ahol egy hetet töltött el a mi kis közösségünk is. Az egy hét alatt: jókedv, öröm, kacagás, imaórák, éneklések, bibliai előadások, kiscsoportos foglalkozások, elcsendesedés, új kapcsolatok, ismerkedés más nemzet fiataljaival, magyar szentmise, testvérek vendégszeretete, egy kis munka...., és még sorolhatnám, hogy minek is voltunk részesei. Számomra Taizé olyan, mint ha hazaérkeztem volna, így jó volt újra együtt lenni több ezer fiatalal, látni sok ismerős arcot. Taizében eltölteni egy hetet talán szavakba nem is lehet leírni, de talán egy olyan érzés, állapot, mely meghatározó tud lenni gondolkozásunkra, szemléleteinkre, cselekedeteinkre akár egy életen át is, vagy akár a következő zarándokútig. Taizé a bizalom, a kiengesztelődés, a béke, a nyugalom, az elcsendesedés, a közösség helye. Elfogadni egymást úgy, ahogy vagyunk, független nemtől, kortól, vallástól,

bórszíntől, politikai hovatartozástól és mindentől; mert Krisztusban egyek vagyunk!

Az egy hét elteltével, könnyes búcsút véve a kint élő egyetlen magyar szerzetestől, András testvértől is, folytattuk utunkat Párizs felé. Egy éjszakát töltöttünk a francia fővárosban, ahol megtekinttünk egy-két látványosságot például az Eiffel-tornyot. Másnap reggel már hazafelé beállítva a GPS-einket megálltunk

Reims francia városban, ahol megtekinttük a hatalmas, lenyűgöző katedrális. Estefelé megérkeztünk Nürnberg mellé Fürthbe, ahol megvacsoráztunk, megalutunk, majd másnap reggel, a 12. napon Nürnberg belvárosát megtekintve elindultunk haza. Kedden a késő esti órákban érkeztünk meg a plébániára, hálát adva a Jó Istennek, hogy vigyázott ránk a 12 nap alatt, 5 országot átutazva mintegy 4100km-en keresztül.

Bízom benne, hogy mindenki tudott hazahozni egy csöppnyi kis Taizét a szívében, hogy átadhassunk egymásnak azt a nagy örömet, aminek részesei voltunk. Nagyon köszönjük, akik az út során bármivel is támogattak, imáikban bennünket is hordoztak és külön köszönetet szeretnénk mondani Farkas Éva Erzsébet polgármesterasszonynak és Varga Attila atyának, akik a két kisbuszt biztosították, hogy eljuthassunk idén nyáron is oda, ahová egyre több ember szíve vágyik. Bízom benne és tervezzük, hogy jövőre is legalább ennyien vagy még többen el tudunk majd zarándokolni Taizébe, hogy sokak számára nyújthasson örömet, békét, nyugalmat és egy kis megállást az egész év közepette.

Veréb Dávid

Kostka Szent Szaniszló (1550-1568) megpróbáltatásai Ünnepe: November 13.

LEGENDA

Szaniszló lengyel főnemesi családból származott. Szigorú neveltetésben részesült. Édesapja, 1564-ben bátyjával együtt Bécsbe küldte a jezsuiták kollégiumába. Itt a többi fiúval együtt élte a vidám diákéletet. Tanult és belépett a bécsi diákok eucharisztikus szövetségébe, a Szent Borbála egyetbe. Akkor történt, hogy II. Miksa császár visszavetette a jezsuitáktól a kollégium épületét. A bentlakó diákok elköltöztek, és a városban kerestek szállást. Pál, Szaniszló bátyja, nevelőjükkkel egy lutheránus házába költözött. A csendre és imádságra vágyó Szaniszló itt sokat szenvedett világias életet élő lakótársaitól, akik örökösen gúnyolták mély érzelmeiért. Nagy önuralommal tűrte bátyja és társai durvaságait, sértegetéseit. Az imából merített erőt, hogy megküzdjön önérzetével, lemondjon a visszavágásról, és az elkövetkezőkben is mosolygós és lelki békével teljesítse a rá mért megpróbáltatásokat. Egy éjjel látomásában megjelent neki Szűzanya és arra szólította fel, hogy lépjen be a Jézus Társaságába. Szaniszló követte a parancsot és az osztrák rendtartomány főnökénél jelentkezett. Azonban a provinciális elutasította, mert félt, hogy Szaniszló apja bosszújától. A fiú azonban nem adta fel egykönnyen és a pápa legátusát kérte meg közbenjárásra. Ez is hasztalannak bizonyult, de ez sem törte meg, mert ő már döntött. Egy páter reményt ébresztett benne, hogy Kanízusz Péter, a német rendtartomány főnöke majd bizonyára felveszi.

1567. augusztus második felében a fiú megszökött Bécsből és Augsburgba vándorolt, nem találta ott Kanízuszt, a német provinciális. Pihenés nélkül gyalogolt tovább Dillingen felé, hogy megtalálja. A provinciális csak romantikus fellángolásnak gondolta szökését, és választott hivatását. Kijózanításul az ottani kollégium növendékei mellé rendelte konyhai szolgáltra. A legalantasabb munkákat kellett végeznie. A rendfőnök megígérte neki, ha állhatatosan kiállja a próbát, felveszi a rendbe. A

gróffiú lelkében újra feltört a „Többre születtem” - gondolata. Érett szemléletre volt szüksége, hogy megértse, az inaskodás próbája nem zárja ezt ki. Ez a fiatal Szent egész élete legendákba vész. Mit tett tulajdonképpen? Reális áldozatokat hozott: inaskodott, szakított családjával, átkelt az Alpokon. Most már Kanízusz is le merete írni: „Nagy dolgot várok tőle!”

1567. október 28-án a rend generálisa, de Borja Szent Ferenc végre felvette a társaságba. A noviciátust komolyan vette, a szabályokat a lehető leggyorsabban sajátította el, hogy életét hozzájuk szabhassa. Örömmel viselte a legkopottabb ruhákat és a legalantasabb munkákat is szívvel-lélekkel végezte.

Mikor a Rómába tartózkodó Kanízusz arra buzdította a noviciusokat, hogy töltsék a kezdődő augusztust úgy, mintha ez volna életükben az utolsó. Szaniszló sugallatot érzett, hogy őneki valóban ez lesz az utolsó földi hónapja. Ettől fogva sokszor kérte a Boldogságos Szűzet imájában, hogy mennybevételének ünnepét már az égben tölthesse. Havi pártfogójának, Szent Lőrincnek ünnepén, augusztus 10-én már biztos volt abban, hogy égi Anyja meghallgatta imáját. Mikor ezen a napon magas lázzal ágyának dőlt, a házbeliek hitetlenkedő mosolya ellenére is egyre csak azt erősítette, hogy már többé nem gyógyul fel. Betegsége valóban súlyosbodott.

Augusztus 14-én felvette a szentkenet szentségét, aztán kérte, hogy fektessék a földre, mert alázatból így akar meghalni. E kérését teljesítették és így a földre tett pokrócon, kezében szerzetesi feszületével várta a halált. Ekkor Mária képet tartottak eléje, de azt már nem vette észre. Arcán derű ragyogott, mikor meghalt. Még abban az évben a társaság titkára ezt írta róla: „Sok írni valóm volna még egy lengyel noviciusról, Szaniszlóról. Lelki nagyságával még jobban megmutatta igazi nemességét, mint származásával.”

1605-ben a jezsuiták közül elsőként avatták boldoggá. Lengyelország védőszentje, emellett a noviciusok, diákok, haldoklók és reménytelen betegek patrónusa. 1726-ban avatták szentté.

Szalainé Bálint Rózsa

GÖRÖG TÁBOR 2018

Napközis táborunkat immár második alkalommal rendeztünk meg. Célunk egyrészt az volt, hogy a gyermekek számára megmutassuk, hogy a nyári szünetet hasznosan, okosan is el lehet tölteni, a pihenés és ki-

kapcsolódás nem semmittevés és lustaság jelent. Célunk volt továbbá az is, hogy a város különböző oktatási intézményében tanuló hittanos gyermekeket összehozzuk, közösséggé kovácsoljuk. A záró rendezvényként megszervezett családi nappal pedig a gyerekeken túl a szülőket, testvéreket és a kíváncsiskodókat szerettük volna meghívni a közösségünkbe!

A hét témája Zakeus története volt. Minden nap ezt az evangéliumi szakaszt vettük elő. Minden reggel és este a templomban kezdtük és fejeztük be a napot.

Az ismerkedés és az összekovácsolódást játékok, beszélgetések, csoportos feladatok segítették. A második nap kerékpároztunk. Kiszomboron a kukorica útvesztőben tettük próbára magunkat. A gyermekek többsége az egyik legsikeresebb napnak nevezte ezt.

Szerdán autóbusszal Szegedre utaztunk. Nemrég újították föl a Ferences templomot és kolostort. Itt az agyaggal ismerkedtünk meg, majd fölfedeztük a 15 századi templomot és bepillantást nyertünk a szerzetesek világába. A délutánt a szegedi görögkatolikus templomban és a templomot átölélő Lechner téren töltöttük. Csütörtökön hagyomány őrző napot szerveztünk. Délelőtt a város kiemelkedő alakja, Doktor László néhány lelkes ifjú táncossal mozgatt meg minket. A délutánt, ahogyan hétfőn és pénteken is, az ebédet követően angol nyelvű játékos foglalkozással kezdtük, majd ifjások érkeztek hozzánk, akik bemutatták az ősi magyar harcászatot. A gyerekek ezt követően ki is próbálhatták az eszközöket, fegyvereket és ísi

kézműves technikák voltak terítéken („puli” készítés).

Péntek, vagyis a tábor utolsó napja a versengésé, a ’tallérok’ gyűjtésé volt. Sport és szellemi feladatokat kellett teljesíteni. Az utolsó napra összekovácsolódott csapat jól állta a próbát.

A tábor az ebédrel zárult. Ebéd után a gyerekek elkezdtek a terepet előkészíteni a szülei és az érdeklődők fogadására. Érkezett az ugráló vár, föl kellett állítani a Mese-kertet, helyet kellett készíteni a bográcsnak és a kézműves asztaloknak.

Délután ’Balu’ bűvész szemfényvesztő előadásával kezdődött a családi nap. A gyermekek örömmel számoltak be a szülei, az érkező, nem táborlakó társaiknak és kíváncsiskodóknak az itt töltött hét élményeiről. A délelőtt szerzett tallérokat most beválthatták csillámtetkóra, csoki-szökökútra, gofrira, arcfestésre, vagy ugráló-várra. Meghívhattak másokat is ezekre az élményekre.

A szülők megismerkedhettek egymással, a környékben lakók pedig mind részesei lehettek az ünnepünknek. Tiszteletét tette a délután folyamán városunk polgármestere, Farkas Éva Erzsébet asszony is.

Jó volt megtapasztalni az összefogás erejét ezen az estébe nyúló délutánon, hogyan teszi oda mindenki a maga módján, a maga lehetőségei szerint azt, amitől örömtelibb lehet ez a nap és erősebb a közösség.

A közösségünkhöz tartozó egyik nagymama így fogalmazta meg a reményét a családi napon: Annak idején gyermekként mi is itt játszottunk ebben a templomkertben. Hiszem, hogy ezek a gyermekek, akik a héten itt játszottak, a Makói Görögkatolikus Parókai közösségének meghatározó tagjai lesznek egykor! Ez úton is MINDENKINEK köszönjük a segítséget!

Bíró István parókus

A SÉRTŐDÉKENYSÉG

Néhány hónappal ezelőtt a Novo-Tyihvini női monostor előjárója, a belső magányosságról beszélgetett a nővérekkel: Sok olyan szenvedély van, ami miatt az ember a magány csapdájába kerülhet: ezek egyike a sértődékenység, amely az egyik legkomolyabb szenvedély. Arra utal, hogy az ember eltávolodott Istentől. Hiszen amikor az ember szívében Isten él, akkor az embert belső erő és bátorság tölti el. Képes elviselni felebarátja minden gyengeségét, anélkül, hogy elveszítené belső békéjét és iránta való szeretetét, még akkor is, ha a felebarátja megsérti őt. Ellenkezőleg, az az ember, aki eltávolodott Istentől, nem rendelkezik ezzel a belső szilárdsággal. Nem képes elviselni még egy óvatos megjegyzést sem. Nem érzékeli az emberek szeretetét, mindent félremagyaráz. Felebarátja minden tettetét, még a jótetteket is, rossz értelemben magyarázza. Ha a sértődékeny ember nem érzi felebarátja jószágát, akkor még kevésbé képes megérteni annak problémáit és nehézségeit. Csak önmagát látja, csak önmagát érzékeli: „Mondtak nekem valami kellemetlent, megsértettek, megbántottak”. Soha nem gondol arra, hogy a másik lelke fáj, és ezért beszél kellemetlen dolgokat.

Hogyan küzdünk a sértődékenységgel?

Az első szabály: amennyire csak lehet, ne mutassuk ki a sértettségünket. Ennek már önmagában is nagy értéke van. Hiszen a bennünket megsértő ember gyakran maga is szenved attól, hogy megsértett minket, sokszor bánja már féltelenségét vagy figyelmetlenségét, és számára nagy megkönnyebbülést jelent, ha azt látja, hogy nem sértődöttünk meg a szavaiért.

A másik szabály: ne engedjük, hogy a sértettség nyomán a rossz gondolatok töltsék el lelkünket. A sértettség egy olyan ajtó, ahol a legbutább és leghamisabb gondolatok hatolhatnak be a lelkünkbe. „Nem szeretnek, minden rossz, rossz vagyok, a másik gonosz” stb. Még ha szívünk összeszorul a fájdalomtól, akkor se engedjük be magunkba az ellenségtől eredő gondolatokat, hanem kezdünk el imádkozni azért, hogy a sértettség égető forrósága mielőbb kihunyjon bennünk. Az ima mellett rendelkezünk még egy nagyon hatékony eszközzel a sértettség ellen: ez a felebarát iránti cselekvő szeretet. Talán tapasztaltuk már, hogy azon pillanatban, amikor megéljük a sértés miatti fájdalmat, és az egész világot sötétnek látjuk, épp akkor fordul hozzánk valaki valamilyen kéréssel. Az ilyen embert maga az Úr küldi hozzánk, hogy elfelejtkezzünk önmagunkról, sértett érzéseinkről. A bennünk ily módon felébredő felebaráti szeretet minden vigasztalásnál jobban gyógyítja szívünket.

LITURGIKUS REND:

Vasárnapokon 7.30 órától Reggeli Istentiszteletet, 8.30 órától Szent Liturgiát végzünk.

Október 1. 18 óra Szent Liturgia és közös virrasztás a római katolikusokkal városunkért, közösségeinkért.

Október 12. 18 óra A Szent Efrém férfikar és a Lautitia Kóruscsalád koncertje

Október 14. 10 óra Búcsúi Szent Liturgia

Ezüstmisés pap mutatta be a búcsús szentmisét Makó-Ujvároson

Búcsúját tartotta június 24-én a Szent László Király templom Makó-Ujvároson. Az alkalmon ünnepelte pappá szentelésének 25. évfordulóját Varga Attila esperes atya, egykori plébános. Az ezüstmisén cserkészek is fogadalmat tettek.

Az idén 105 esztendőes templomot Szent László király tiszteletére szentelték fel, ezért mindig a június 27-éhez legközelebbi vasárnapon tartják búcsúünnepét. Az újvárosi katolikusok központjának számító épületbe szép számmal gyűltek össze a hívek, akiknek a szentmisét Varga Attila atya mutatta be. Az egykori plébános most ünnepelte pappá szentelésének negyed százados évfordulóját. – *Szent László több módon kapcsolódik az életemhez. A szemináriumban az első próbabprédikációmát róla kellett írnom, itt, az ő oltalmába ajánlott templomban szolgáltam korábban és ehhez a közösséghez kaptam egy szentírási*

részt is. Ebben az áll, hogy a Szentlélek feltörő forrást fakaszt az ember szívében. László a sziklával tette ugyanezt – utalt a párhuzamra a híveknek Attila atya, majd felhívta a figyelmet arra, hogy Isten ott is képes életet támasztani, ahol keménység van, kérdés, hogy hagyjuk-e ezt. – Istent és a felebarátot ugyanúgy kell szeretni, mint magunkat – hangsúlyozta az ezüstmisés atya, majd hálát adott az eltelt időszakért. A 25 éves jubileum alkalmából, Pálfi Zoltán plébános vezetésével köszöntötte korábbi vezetőjét a közösség, akik a Jóisten áldását kérték további működésére. Szép hagyomány az újvárosi templomban, hogy ilyenkor tesznek fogadalmat az itt működő 1509. sz. Szent László Király Cserkészcsapat tagjai. Az idei esztendőben hárman kapták meg a mise keretében zöld nyakkendőjüket és minden tag megújította korábban tett ígértét. A búcsús szentmise a jelenlévők megáldásával és közös ebéddel zárult.

Szabó Anita

Ministráns zárándoklaton járt Weszely Bence Tamás Rómában

A 16 éves fiatalnak életre szóló élményt jelentett az egyhetes rendezvény, találkozott a pápával is. – *Makón a görögkatolikus pap üzenetet kapott, hogy kiválaszthat egy ministránst, aki részt vehet a római zárándoklaton. Rám esett a választása. Körülbelül öt éve ministrálok – mondta Weszely Bence, aki a szegedi Déry Miksa Szakgimnázium tanulója.*

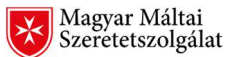
– *Szeretek ministrálni, segíteni a misén a pap munkáját. Érdekes feladat. - A ministránsok július 28-án indultak Rómába. Magyarországról több mint ezer fiatal vett részt a nemzetközi találkozón, római és görögkatolikus vallásúak. A ferencesek és a pannonhalmi bencések is szerveztek csoportokat. Július 31-én nem mindennapi találkozás résztvevői lehettek az ifjak. A Szent Péter téren találkoztak Ferenc pápával, aki misét is tartott nekik.*

– *Nyitott autóval érkezett a térre Ferenc pápa, onnan küldött áldást. Körülbelül egy-két méterre lehettem tőle. Nagyon jó érzés volt látni, hallani. Teljesen más, mint amikor a tévében nézi az ember. Látszott rajta, hogy szívből örült nekünk, hogy sok fiatalt lát, a világ minden tájáról.*

Bence mesélt arról is, miséken, vecsernyéken is részt vettek. Szívesen emlékszik vissza a magyar nyelvű misére, amelynek végén, miután elhagyták a templomot, fergeteges hangulat kerekedett.

– *Olyan volt, mint egy focimeccsen, mindenki azt kiabálta, hogy „Ria, ria, Hungária!”, meg hogy „Hajrá Magyarország!”. Jó érzés volt ott magyarnak lenni, egy nemzethez tartozni. Elénekeltek a Himnuszt és az Ismerős Arcok „Nélküled” című számát is. - A ministránsok városnézésen is részt vettek.*

– *Boldog vagyok, hogy eljutottam erre a zárándoklatra, köszönöm a lehetőséget. Tovább erősödött a hitem. Nagy élmény volt – fogalmazott a makói fiatal.*

Máltai Tábor

Hagyomány-

inkhoz híven, idén is megszerveztük Máltai táborunkat a gyerekeknek. Próbáltuk színes programokkal él-

mény dússá varázsolni számukra ezt az egy hetet. A makói József Attila Múzeumban kreatív foglalkozásokon vehettek részt. Megismerkedtek és ki is próbálhatták a

kutyabemutatón milyen is egy segítő kutyával az élet.

A csapatjátékokban élvezettel vettek részt. Sokak számára újdonság volt a

számháború, vagy a zsákban futás. Kirándultunk Szarvasra az arborétumba, ahol megnéztük a mini Magyarországot, de a legnagyobb élmény talán a sétahajókázás volt, hiszen mindenki

kipróbálhatta milyen a hajót irányítani. Meglátogattuk az orosházi és a szegedi Málta játszóteret. A tábor utolsó napját szerettük volna felejtethetlenné tenni ezért meglátogattuk

a szegedi Dinoszaurusz kiállítást, és a napot egy hatalmas pizza-partival zártuk. Jövőre újra várunk mindenkit szeretettel!

Forrai Bernadett

Több százan zárándokoltak Óföldreákra

A Szeged-Csanádi Egyházmegye május utolsó szombatjára közös találkozót és zárándoklatot hirdetett. A 2020-as Eucharisztikus világkongresszusra hangoló napon több százan keltek útra, hogy részt vegyenek az óföldreáki templomnál rendezett programon. Az ünnepi szentmisét dr. Kiss-Rigó László megyéspüspök mutatta be.

„Keljünk útra, hogy életet mérítsünk” – ezzel a szentírási idézettel invitálták a híveket május 26-án, Óföldreákra. A településen található az a középkori eredetű, gótikus erődtemplom, amelyet Szűz Máriának, a Keresztények Segítségének szenteltek. Ez az ősi hely volt a helyszíne annak a találkozásnak, amelyet a Szeged-Csanádi Egyházmegye szervezett egyik előkészületeként az Eucharisztikus világkongresszusnak, amelynek 2020-ban Budapest ad majd otthont.

A lelki programra több százan keltek útra a kerület különböző pontjairól. A messzebről érkezők autókkal és buszokkal érkeztek, de Makóról gyalogosan és kerékpárral is indultak csoportok a gyülekezés helyszínére, Földreákra. Innen viszont mindenki az apostolok lábán, vagyis gyalogszerrel haladt a szomszédos faluig. A mintegy 6 km-es táv alatt imádkozva, énekelve mentek a zárándokok, és négy állomásnál tartottak rövid elmélkedéseket. Ezeknek témája az elinduláshoz szükséges belső erő, az úton levés értelme, az Istennel töltött idő és a célba érkezés voltak.

Az utolsó megálló egyben a nap forrását, az óföldreáki erődtemplomot és környező terét jelentette. Itt, a közös ebédet követően zenei, néptánc és irodalmi előadások zajlottak, majd szentségimádás vezette be a szabadtéri szentmisét, amelyet dr. Kiss-Rigó László megyéspüspök mutatott be.

Mindannyunknak küldetése és hivatása van. Különböző utakat járunk, de a célunk ugyanaz; az egész életünk egy zárándoklat, amelyen Jézus példáját kell hirdetnünk. Támogatnunk kell egymást ebben a feladatban, és ehhez szükséges megtalálnunk az erőforrásainkat – hívta fel a nap jelentőségére a figyelmet a főpásztor a szentbeszédében.

A program zárását követően a hívek felkerekedtek, hogy lelki- leg gazdagodva, haladjanak tovább útjukon.

Szabó Anita

A **makói miserend** május 1-től megváltozott: vasárnap: 9h – Belváros, 11h – Újváros, 18h – Kápolna, hétfő: 18h – Kápolna, kedd: 15h – kórházi kápolna, szerda: 18h - Kápolna, csütörtök: 8h - Belváros, péntek: 18h - Belváros, szombat: 18h – Belváros. Az esti misék télen-nyáron egyaránt 18h-kor fognak kezdődni.

Hálásan köszönjük az **elsőáldozásra való felkészülésben** nyújtott segítséget a hitoktatóknak, nővéreknek, tanároknak, szülőknak. Továbbra is imádkozzunk értük, segítségükért!

Köszönjük a **pünkösdi kapu** díszítéséhez felajánlott virágokat, valamint a díszítők szolgálatát.

Május hónapban a szentmisék után a **loretto-i litániát** imádkoztuk.

Május 26-án, szombaton, **egyházmegyei zarándoklat** indult Óföldrékre. A gyalogos zarándokok reggel 6 órakor gyülekeztek a belvárosi templomnál, 6.15-kor közös imádság, 6.30-kor indulás. A kerékpárosok 8.30-kor indultak szintén a templom előtt Mészáros Ildikó tanárnő vezetésével.

Június 2-án, szombaton mi is bekapcsolódtunk az **országos szentségimádásba**, mely a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való készület része. A 18 órás szentmise után egy órát tölthettünk az Oltáriszentség jelenlétében.

Június 3-án volt **Úrnapja**, az Oltáriszentség ünnepe. Aznap a 9 órás szentmise persely adományait down kóros gyermekek táborozására továbbítottuk. Ezen a napon volt **Újvároson egy gyermek elsőáldozása**.

Június 4-én, hétfőn, 16:30 órától került sor a **Szent István Szabadegyetem** következő előadására. Zsófia nővér a sünökkel végzett terapiáról beszélt.

Június 5-én, kedden, 18 órától **dr. Pécsi Rita neveléstudós** tartott előadást a Korona Szállóban a sikeres nevelésről. A programot a Szeged-Csanádi Egyházmegye és a KÉSZ makói csoportja szervezte.

Gyulay Endre nyugalmazott püspök atya idén ünnepi pappá szentelésének 65. évfordulóját. Ebből az alkalomból június 9-én, szombaton 10 órai kezdettel hálaadó vasmisét mutatott be a szegedi Fogadalmi Templomban.

A **júniusi vihar**, jelentős károkat okozott a Római Katolikus Temetőben. Összefogással sikerült a temető és a megrongálódott sírok rendbetétele.

Június 17-én, vasárnap tartottuk a **bogárzói templom Szent Antal búcsúját**. Az ünnepi szentmise 11 órakor kezdődött, melyet dr. Kisházi-Kovács László atya mutatott be.

Június 24-én volt **Makó-Újvároson a Szent László búcsú**. Az ünnepi szentmise 11 órakor kezdődött, melyet az egykori újvárosi plébános, **Varga Attila atya** mutatott be pappá szentelésének 25. évfordulója alkalmából. A szertartást követően agapé volt a templomkertben.

Júniusban, kápolnai esti mise keretében tartotta Pálfi Zoltán plébános egykori évfolyamtársai-val, Joó Balázs és Serfőző Levente atyákkal **papszentelési évfordulós miséjüket**.

Június 29-e **Szent Péter és Pál apostolok ünnepe**. A hagyományoknak megfelelően e napon a Kálvária kápolnában mutattuk be a szentmisét.

Ugyancsak 29-én kezdődött a **Házasság Hétvége lelkeségi mozgalom nagyszabású találkozója**, melynek városunk adott otthont. Több száz résztvevő érkezett határainkon belülről és túlról, hogy megerősödjének házastársi kapcsolataikban. Pénteken 19 órakor templomunkban szentségimádást, szombaton 16 órakor pedig szentmisét tartottak.

Elkészült a **Mi Bibliánk újabb fejezete, az ún. „Páli levelek”**. Hamarosan bekötte is megtalálható lesz a templomban.

Taizéi zarándoklatunk **előkészítő ima-alkalma** július 7-én, szombaton 17h-kor volt a templomban.

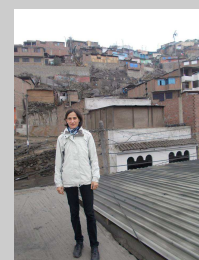
Július 21-én, szombaton reggel 8 órától volt templomunk **festetés utáni nagytakarítása**. Köszönjük a segítséget!

Július 26-án, csütörtökön 18 órakor tartottuk a **temetőkápolna Szent Anna búcsúját**.

Fidelis nővér augusztusban, egy hónapot tölt **Peruban**. Isten segítse áldásos, missziós munkáját!

Augusztus 15-én, **Nagyboldogasszony ünnepén** 9 órakor Belvárosban, 18 órakor a kiskápolnában volt szentmise.

Augusztus 20-án, **templomunk búcsúünnepén** 10 órakor kezdődött a szentmise, melyet Bene Tamás ócsanádi plébános mutatott be. Az ünnepi szertartás nagy körmenettel zárult.

Anyakönyvi hírek

Kereszteltek 2018. Húsvét óta: Balogi Sofia, Gábor–Nagy Panna Juliánna, Hadár Anna Zsófia, Martonosi Anna, Martonosi Kincső, Nagy Balázs Péter, Oláh Zorka Olívia, Fehér Hanna, Tóth Márk Ferenc, Tóth Emma Katalin, Szabó Hanna, Bogdán Benett, Halász Attila László

Elsőáldozók 2018. Húsvét óta: Szabó Judit, Süket Fatime Noémi, Nacsa Melinda

Házasságkötések 2018. Húsvét óta:

Oláh Nóra– Kovács Péter, Süket Fatime Noémi– Fábrián Máté, Farkas Lili– Gyursánszky János, Nagy Zsófia– Kallós Zsolt

Elhunytak 2018. Húsvét óta: Mészáros Istvánné Szakács Etelka, Csillag Sándorné Baróczi Matild Amália, Böngyik István, Sipos József, Szabó Lajosné Brai Mária, Gál Sándor Dánielné Szeles Julianna, Rátz Ferenc, Kis Jakab Bálint Ferencné Katona Katalin, Bisztray Péter Gyula, Bozsogi János, Benák Zoltán János, Igaz Istvánné Szabó Marcella, Tóth János, Mészáros László, Jakab Ferencné Tóth Hortenzia Edit

Felelős kiadó:

Pálfi Zoltán plébános
Szerkesztés és tördelés:

Szűcs Tamás

Fotó: Szabó Anita,
Mészáros Ildikó

A szerkesztőség címe:

Szent István Király
Plébánia
6900 Makó,
Szt. István tér 22/a
www.makobelvaros.hu
plebania.makobelvaros@gmail.com
Tel.: 06-20/464-2637